

Всички останали: ломбарди, фръзи, епиротчани, сърби, Целгубинитѣ кумани, Славовитѣ българи — бѣха врагове.

Мария остави взмото си и въздъхна. Старата Дафина я изгледа и поклати глава. Всичко у това момиче бѣ чудно и промѣнено. Сякашъ не бѣше сжщата. По-рано не пипваше ржкодѣлие, дай ѝ ловъ и соколи, коне и кучета. А сега, внезапно се бѣ сѣтила да приготвя вѣното си.

— Какво ти е, дъще? кажи на старата Дафина. Открий сърдцето си. Мислишъ ли, че не виждамъ? Нѣщо те мѣчи. Кажи ми...

Мария се усмихна, остави ржкава, който шиеше съ бѣло злато и коприна, скочи, махна съ ржка. Какво можеше да ѝ помогне Дафина? Можеше ли да ѝ каже какво чака Бориль? На какво се надѣва? Какво крои? А до уречения великъ день оставаха още можеби само нѣколко часа. Всѣки мигъ можеше да пламне възстанието. При най-нищожния поводъ.

Тя поглади нетърпеливо челото си. Отиде къмъ прозореца. Отиде къмъ вратата.

Дафина не свалише изплашенъ взоръ отъ нея.

Мария спрѣ, заслушана въ нѣкакъвъ далеченъ шумъ. Въ крепостъта пристигаха войски. Нови опълчения идваха да засилятъ старитѣ. Вѣроятно стрелцитѣ отъ Бдинската хора. Тя се засмѣ. Тѣ бѣха тѣхни хора. Безъ да отвърне на въпроситѣ на Дафина, тя стисна съ щипци пламъка на воценицата, наплюмчи съ два прѣста димящия фитиль и излѣзе вънъ, въ полутъмния коридоръ. Слѣзе тихо надолу. Застана задъ една колона, да може да чуе нѣщо отъ бързия, развълнуванъ говоръ на блюстителитѣ, които се разхождаха предъ покоитѣ на царя.

Свѣтлината на месеца очертаваше дребнитѣ снаги на куманитѣ. Сѣнкитѣ на сулицитѣ имъ изтегляха дълги, тънки черти по свѣтлия подъ. Ала тя нищо не можеше да разбере отъ дивия имъ езикъ. Стори ѝ се каточели често споменаватъ името на Борила и Витлеема. Това ѝ се стори съвсемъ необяснимо и чудно. Тя слѣзе още малко по-надолу. Престраши се. Отиде къмъ блюстителитѣ, които се